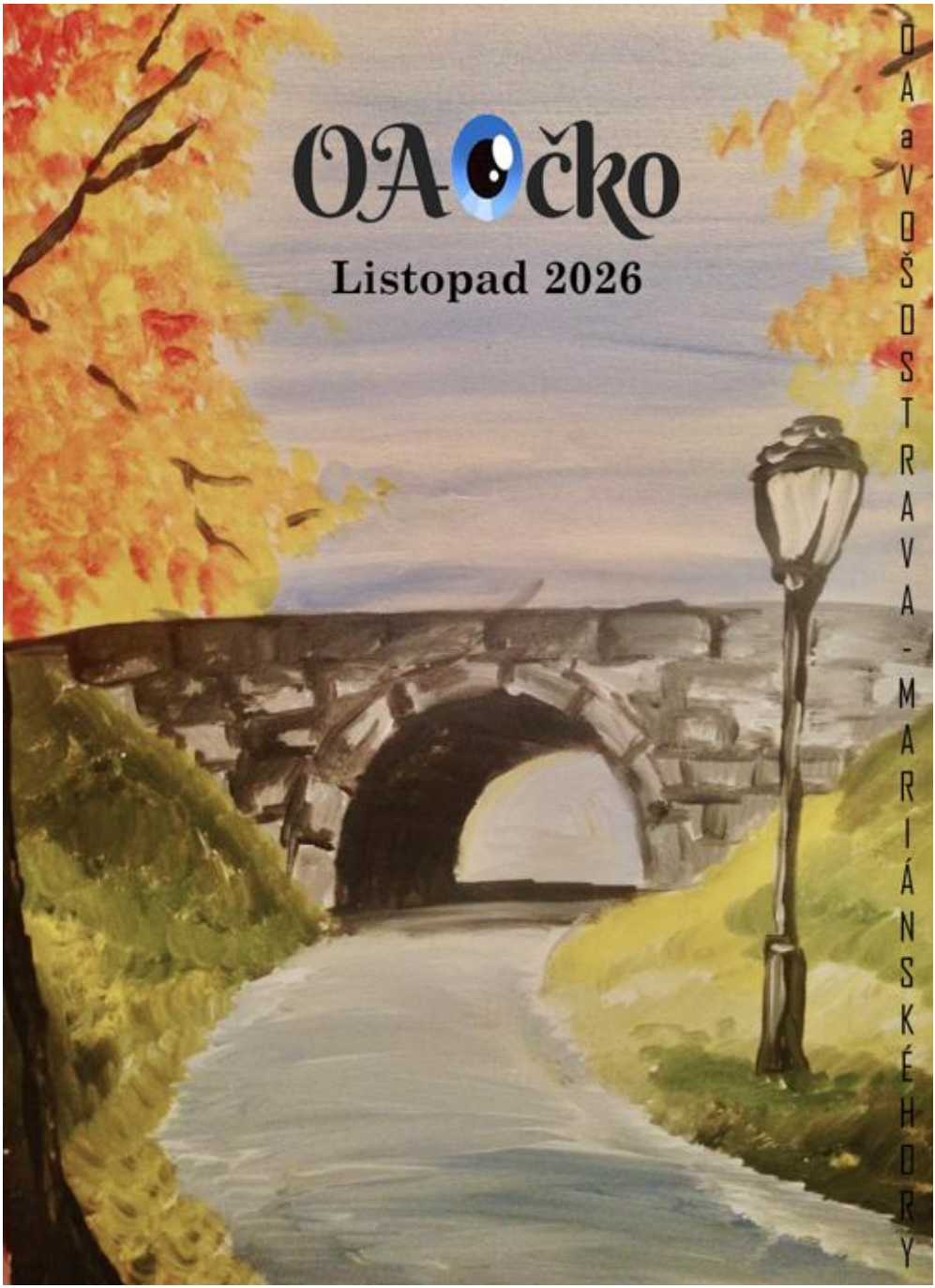

OAOčko
Listopad 2026
OA a VOŠ Ostrava - Mariánské Hory

Obsah

ÚVODNÍK 3
ŠEST DNÍ MEZI MOŘEM, HORAMI A VŮNÍ PARFÉMŮ 4
OA POZNÁVÁ KRÁSY ANGLIE 11
GROSSMANNOVA VILA 14
PUTOVÁNÍ SE STRAŠIDLY 17
GVUO: KDE UMĚNÍ OŽÍVÁ 19
LEGENDA JMÉNEM SEMAFOR 21
NEMUSÍME MÍT VŠECHNO POD KONTROLOU 24
DENÍK ZOUFALÉHO STUDENTA 26

Redaktoři: A. Korytárová, T. Puchel'ová, V. Kubiczek, K. Štefunková, E. Daňková, A. Nováková

Ilustrace: T. Kociánová

Foto: redakce, lidovky.cz, kudyznudy.cz, jiri-suchy.cz, pixnio

Tisk: L. Sysalová

Korektura: K. Csölleová

ÚVODNÍK

Milí čtenáři,

přinášíme ohlédnutí za několika podzimními tradičními i netradičními výlety, seznámení s ostravskými místy, kolem nichž se třeba procházíte a nevnímáte je. Čekají na vás skvělé divadelními zážitky, pravidelná oblíbená Fannynčina rubrika a také velmi potřebné zamyšlení, že NEMUSÍME být dokonalí. Hlavně být spokojený se svým životem, být sám sebou a nezapomínat na sebe.

Krásný a slunný podzim

všem přeje

redakce

ŠEST DNÍ MEZI MOŘEM, HORAMI A VŮNÍ PARFÉMŮ

Anna Korytárová a Tereza Pucheľová

Na konci září jsme se vydali na několikadenní exkurzi po francouzském Azurovém pobřeží neboli Côte d´Azur. Čekala nás dlouhá cesta autobusem, Monako, Cannes, Antibes, Grasse, Menton, Grand Canyon du Verdon a především nové zážitky. A že jich nebylo málo.

V neděli 27. září jsme odjeli z Ostravy-Vítkovic. Před námi byla dlouhá noc v autobuse, během níž jsme postupně projížděli Evropou směrem na jih. Ráno jsme se probudili ve Francii, první zastávkou bylo Monako.

Monako: jachty, paláce a výhledy na Středozemní moře

Monako nás přivítalo slunečným počasím a výhledy, které působily trochu jako z filmu. Prošli jsme se kolem Knížecího paláce, navštívili

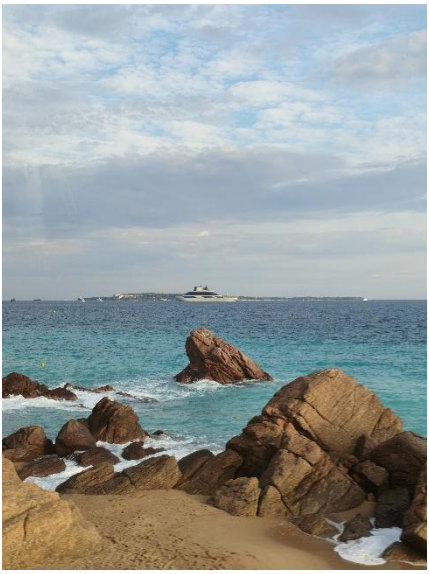
Oceánografické muzeum, monackou katedrálu a nechali se unést atmosférou tohoto malého, ale neuvěřitelně luxusního státu. Jedním z největších zážitků byly výhledy na moře a přístav plný obrovských jachet. Člověk si tam poměrně rychle uvědomil, že existují lidé, pro které je jachta něco jako pro nás jízdní kolo. Prošli jsme také exotickou botanickou zahradou a samozřejmě jsme nemohli vynechat slavné kasino Monte Carlo. Po celém dni jsme se přesunuli do hotelu ve Fréjus a konečně si pořádně odpočinuli.

Grand Canyon du Verdon: když příroda překoná očekávání

Druhý den jsme zamířili úplně jiným směrem. Místo luxusního Monaka nás čekala příroda a Grand Canyon du Verdon, jeden z nejpůsobivějších kaňonů Evropy. Cesta vedla vysoko nad tyrkysově modrou vodou řeky Verdon a kolem mohutných vápencových skal. Výhledy byly tak působivé, že se nám podařilo zapomenout na únavu. Výlet jsme zakončili v malebném městečku Moustiers-Sainte-Marie vystavěném mezi skalami a známém především tradiční keramikou. Úzké uličky, kamenné domy a horská atmosféra byly příjemnou změnou oproti monackému ruchu.

Grasse, Antibes a filmové Cannes

Ve středu nás čekal opravdu nabitý den. První zastávkou bylo Grasse, hlavní město parfémů. Navštívili jsme parfumerii Fragonard, dozvěděli jsme se více o historii a výrobě parfémů. Samozřejmě jsme si některé vůně vyzkoušeli a mnozí si odvezli i malý voňavý suvenýr. Poté jsme pokračovali do Antibes. Prošli jsme historickým městem obehnaným hradbami a dostali se

k jednomu z největších přístavů na Côte d´Azur. Obrovské jachty kotvící u pobřeží znovu připomněly, že svět luxusu je někdy opravdu úplně jiná liga. Navštívili jsme také muzeum spojené s Pablem Picassem, který v Antibes pobýval a tvořil. Poslední zastávkou dne bylo Cannes proslavené především filmovým festivalem. Prošli jsme se po slavné promenádě Croisette lemované palmami, pláží, luxusními hotely a obchody. Zastavili jsme se u Festivalového paláce s ikonickým červeným schodištěm a Allée des Stars s otisky rukou známých osobností. Po celém dni jsme se vrátili zpět na hotel.

Menton: poslední den na Azurovém pobřeží

Poslední den jsme zamířili do Mentonu ležícího téměř na hranici s Itálií. Barevné domy, palmy, přístav a citrusovníky působily, jako bychom se během chvíle přesunuli do úplně jiného světa. Prošli jsme si místní tržiště, navštívili baziliku svatého Michaela, botanickou zahradu a samozřejmě jsme nemohli vynechat promenádu u moře. Přišla na řadu i citronová zmrzlina, která se k Mentonu hodila dokonale.

Večer už nás čekala jen cesta zpět. Po několika dnech plných památek, moře, hor, parfémů, jídla, smíchu a společných zážitků jsme se vydali přes Itálii a Rakousko zpět do České republiky.

BONDIL ★ FAIENCIER

OA POZNÁVÁ KRÁSY ANGLIE

Viktor Kubiczek

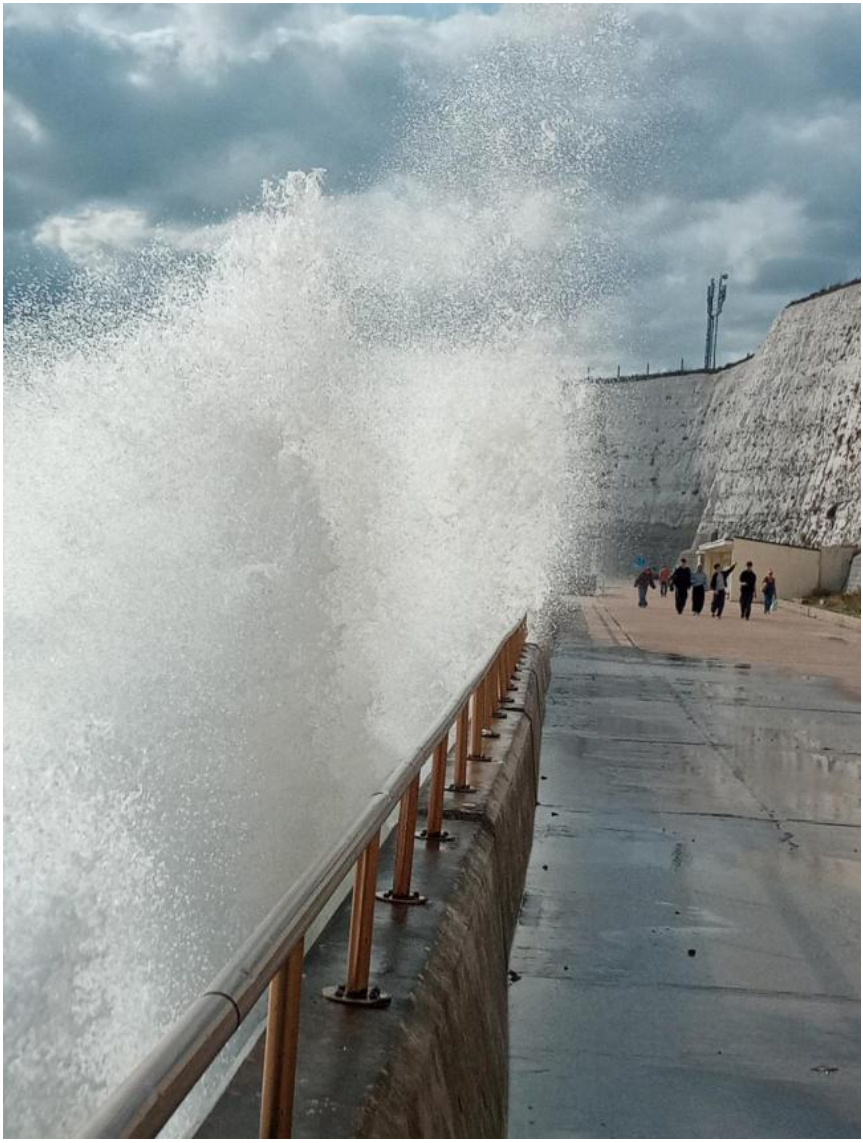
16. září jsme se vydala skupina studentů naší školy na zájezd do Anglie. Na mošnovské letiště jsme přijeli autobusem, odtud jsme letěli do Londýna. Na výlet jsme se velmi těšili, chtěli jsme poznat nová místa a vidět známé památky.

V Londýně jsme navštívili několik skutečně zajímavých míst. Zaujala nás atmosféra města, červené dvoupatrové autobusy, typické telefonní budky. Později jsme obdivovali přímořské letovisko Brighton, nadchla nás hlavně pláž a procházky podél pobřeží. Bílé útesy Seven Sisters všechny ohromily svou výškou a nádherným výhledem na moře. Bylo to jedno z nejhezčích míst, která jsme během zájezdu viděli.

Další zastávkou byl Oxford známý svou univerzitou a krásnými historickými budovami. Město na nás působilo velmi klidným dojmem, líbila se nám zdejší architektura. Navštívili jsme také Windsor, kde jsme si prohlédli okolí slavného hradu.

Celý výlet byl pro nás skvělou příležitostí poznat anglickou kulturu a procvičit si angličtinu v běžných situacích. Zájezd jsme si užili, poznali nová místa a zažili se spolužáky spoustu zajímavých věcí. Odvezli jsme si mnoho zážitků a jsme rádi za možnost navštívit Anglii.

TELEPHONE

GROSSMANNOVA VILA

Anna Korytárová

Letos v září se studenti 3. B vydali poznávat jedno z nejvýznamnějších architektonických míst Ostravy, Grossmannovu vilu. Během komentované prohlídky prošli jednotlivé místnosti výjimečné stavby a seznámili se nejen s její historií, ale také s životním příběhem muže, který za jejím vznikem stojí.

Vilu si nechal postavit ostravský stavitel František Grossmann v letech 1922–1924. Měla sloužit jako rodinné sídlo a zároveň reprezentovat jeho stavební firmu. Na svou dobu šlo o mimořádně luxusní stavbu, která zaujala nejen svým interiérem, ale také rozlehlou zahradou. Původně ji zdobily exotické dřeviny, sochy, altán, bazén a kašna. Celý areál tak připomínal spíše zámecké sídlo než městský rodinný dům.

František Grossmann patřil k významným ostravským stavitelům, jehož práce ovlivnila podobu města v první polovině 20. století. Přestože si

dokázal vybudovat úspěšnou kariéru, jeho životní příběh neměl šťastný konec. Finanční potíže spojené s hospodářskou krizí ho přivedly do velmi obtížné situace. I proto je historie vily zajímavá nejen z pohledu architektury, ale také jako připomínka toho, jak se může lidský osud nečekaně změnit.

Po Grossmannově smrti vila několikrát změnila majitele a její původní podoba postupně ustupovala novému využití. V minulosti zde fungovala mimo jiné mateřská škola a školní družina. Později však budova začala chátrat a její někdejší krása se pomalu vytrácela.

Novou kapitolu její historie přinesla rozsáhlá rekonstrukce, která byla dokončena v roce 2024. Díky pečlivé práci odborníků se podařilo obnovit řadu původních architektonických prvků a vrátit vile její výjimečný charakter. Dnes je opět přístupná veřejnosti a představuje důležitou součást ostravského kulturního dědictví.

Návštěva Grossmannovy vily nabídla studentům možnost poznat historii Ostravy z trochu jiné perspektivy. Prohlídka přiblížila studentům nejen

architekturu a životní styl tehdejší doby, ale také příběh člověka, jehož jméno zůstává s městem neodmyslitelně spjato. Vila tak není pouze krásnou historickou památkou, ale také svědectvím o ambicích, úspěších i složitých životních osudech minulosti.

PUTOVÁNÍ SE STRAŠIDLY

Karolína Hodulová, Nikol Vrbková a Marcela Navrátilová

V úterý 27. října 2026 se značná část třídy 2. S společně se čtyřmi vyučujícími, pár dalšími dobrovolníky a panem ředitelem zapojila do akce Putování se strašidly, která se každoročně odehrává v okolí radnice městského obvodu Ostrava-Mariánské Hory a Hulváky.

Okolo páté hodiny odpolední jsme se rozmístili po Smetanově sadu a strašení mohlo začít. Za celou dobu okolo našich stanovišť prošlo několik strašidel a viděli jsme i dost originální nápady na kostýmy, takže máme novou inspiraci pro příští ročník. Nejmenší z odvážlivců obdrželi samolepky, sladké drobnůstky a malé balónky, které vykouzlily úsměvy i na tvářích starších účastníků. A jelikož se každá správná čarodějnice neobejde bez kočky, i naše družina měla jednu společnici – Lunu.

Po skončení průvodu strašidel jsme zavítali na radnici, která je na tuto akci vždy do detailu vyzdobena ve stylu strašidelného domu plného všelijakých kuriozit a rekvizit, včetně úředníků v kostýmech. Na všechny, co došli až do konce, čekala v cíli symbolická sladká tečka: rakvička plněná šlehačkou. Celou akci jsme si hodně užili. Děkujeme všem za účast a skvělou atmosféru. Tak zase za rok. Strašení zdar!

GVUO: KDE UMĚNÍ OŽÍVÁ

Kateřina Štefunková

Každý rok 15. dubna si připomínáme Světový den výtvarného umění. Jeho cílem je ukázat, že umění není jen o obrazech vystavených v galeriích, ale také o kreativitě, emocích a různých pohledech na svět. Díky umění můžeme poznávat jiné kultury, zamyslet se nad společností nebo si všimnout věcí, které bychom jinak přehlédli. Jedním z míst, kde můžeme výtvarné umění objevovat, je **ostravská Galerie výtvarného umění.**

Sídlí v historické budově Domu umění, která patří mezi významné kulturní památky města. Dům umění byl slavnostně otevřen 13. května 1926, a **letos tak slaví 100 let** od svého otevření. Na jeho návrhu se podíleli architekti František Fiala a Vladimír Wallenfels. Budova zaujme především svou architekturou a charakteristickým cihlovým vzhledem. Je zajímavým příkladem toho, že umění nemusí být pouze uvnitř galerie, ale může být i součástí samotné stavby.

Dům umění patří mezi významné galerie v Moravskoslezském kraji. Ve svých sbírkách uchovává více než 25 tisíc uměleckých předmětů a pravidelně pořádá výstavy i doprovodné vzdělávací programy. Návštěvníci zde mohou poznávat různá umělecká období a styly, od starších děl až po moderní tvorbu. Každá výstava přitom nabízí jiný pohled na svět a může v člověku vyvolat odlišné pocity nebo otázky.

Podle mě je důležité, aby podobná místa existovala i v dnešní době, kdy trávíme spoustu času na internetu a často jen rychle prohlížíme obrázky na displeji. Návštěva galerie může být příležitostí zpomalit, zamyslet se a podívat se na věci z jiné perspektivy. Člověk navíc nemusí být odborníkem na umění, aby si z výstavy něco odnesl. Někdy stačí jediné dílo, které v nás vyvolá emoce, nebo nás přiměje přemýšlet.

Světový den výtvarného umění je proto dobrou příležitostí připomenout si, že umění má ve společnosti své místo. A pokud chceme objevovat jeho rozmanitost, nemusíme jezdit daleko.

Galerie výtvarného umění v Ostravě je důkazem toho, že naše město má bohatou kulturní historii a nabízí prostor, kde se můžeme setkat s tvorbou různých generací umělců.

LEGENDA JMÉNEM SEMAFOR

redakce

Asi se nenajde člověk, který by se nesetkal s divadlem SEMAFOR a jmény jako **Jiří Suchý, Jiří Šlitr, Jitka Molavcová, Miloslav Šimek, Jiří Grossmann** nebo **Josef Dvořák**. Název vznikl jako akronym pro **SE**dm **MA**lých **FOR**em (film, poezie, jazz, loutky, tanec, výtvarné umění a hudební komedie). První premiéra úspěšného představení *Člověk z půdy* se konala v roce 1959 v malém pražském sále Ve Smečkách.

V 60. letech vytvořila dvojice Suchý + Šlitr obrovské hity (například hru Jonáš a tingl-tangl). Z divadelních prken vzešlo množství hudebních i hereckých talentů: Karel Gott, Waldemar Matuška, Eva Pilarová, Hana Hegerová, Naďa Urbánková nebo Petra Janů. **Diváci tehdy nocovali v ulicích** a stáli nekonečné fronty na lístky. Písně jako ***Včera neděle byla, Pramínek vlasů,***

Marnivá sestřenice, Tereza, Babeta, Malé kotě, Purpura si zpívali a zpívají dodnes snad všechny generace. Éra nečekaně skončila o Vánocích roku 1969, kdy náhle tragicky zemřel Jiří Šlitr. Semafor procházel jedním ze svých nejsložitějších období, divadlu hrozila ztráta identity i přízně diváků.

70. léta přinesla jiné obsazení, rozšíření souboru a obrovský úspěch nové hry. Jiří Suchý se v normalizační atmosféře se rozhodl pro odvážný krok: sáhnout po absolutní klasice české literatury – Erbenově **Kytici**. Z temných balad se však v Semaforu stala nespoutaná, parodická a hudebně pestrá revue, která do šedé reality vnesla nečekané světlo a svobodu.

V historii českého divadla existuje jen málo přelomových inscenací, Kytice je jednou z nich. S více než **900 reprízami je absolutně nejúspěšnějším představením v historii divadla** a dodnes fascinuje svou hravostí, hudební genialitou a nadčasovým humorem.

Poslední velká obnovená premiéra proběhla 18. ledna 2025. Jiří Suchý se ujal režie, výpravy i kostýmů a představení dodal moderní dynamiku, aniž by ztratilo cokoli ze své původní poetiky. Hra kombinuje šest Erbenových balad a každou z nich vidíme v jiném hudebním a divadelním žánru. Na jevišti tak zazní folklór, jazzová opera, opereta, kabaretní skeč, pop i klasický muzikál.

V hlavních rolích jednotlivých balad (např. Polednice, Štědrý den, Zlatý kolovrat, Svatební košile) exceluje současná generace semaforských herců: Lucie Černíková, Jiří Krejčí, Michal Stejskal, Lukáš Kunst či Natálie Hrychová. Neméně důležitou součástí každého představení je živý hudební doprovod dodávající melodiím Ferdinanda Havlíka úžasnou energii.

95letý (!) Jiří Suchý spolu s **nestárnoucí Jitkou Molavcovou** drží celou show pohromadě v rolích jarmarečních zpěváků. Báječný tandem okouzluje a baví diváky nejen na prknech Semaforu už přes 50 let.

Popřejme výjimečnému člověku, básníkovi, textaři, spisovateli, filmaři, zpěvákovi, výtvarníkovi, herci a režisérovi mnoho tvůrčí energie a mnoho dalších krásných let.

NEMUSÍME MÍT VŠECHNO POD KONTROLOU

Eva Daňková

Mám pocit, že v dnešní době máme všichni potřebu pořád něco stíhat, někam se posouvat a dokazovat, že něco děláme. Ať už je to škola, práce, naše budoucnost nebo třeba jen snaha být každý den lepší verzí sebe sama. Často přemýšlíme, co bude za rok, za dva nebo za pět let. Řešíme, kam jít na vysokou, co chceme v životě dokázat a jestli jsme vůbec na správné cestě. Někdy ale podle mě zapomínáme na jednu docela důležitou věc: že jsme pořád ještě na začátku.

Nemusíme mít všechno naplánované. Nemusíme mít vždycky odpověď na každou otázku a už vůbec nemusíme vědět, jak bude náš život vypadat za pár let. A hlavně bychom neměli mít pocit, že když někdo jiný zvládá věci rychleji než my, znamená to, že jsme pozadu.

Každý máme své tempo, cíle a problémy, které ostatní nemusí vůbec vidět. To, že někdo na sociálních sítích vypadá, že prožívá dokonalý život, ještě neznamená, že je ho takový opravdu má. Možná bychom se proto měli méně srovnávat a víc soustředit na to, co dává smysl nám samotným. Dovolit si dělat chyby, měnit názory a někdy prostě jen nemít svůj den. Protože život přece není soutěž, kdo toho stihne nejvíc, kdo bude nejúspěšnější nebo kdo bude mít všechno vyřešené jako první.

Nemusíme mít všechno pod kontrolou, abychom byli na správné cestě. Někdy úplně stačí, když se snažíme, děláme věci, které nám dávají smysl, a nezapomínáme přitom sami na sebe.

„You may not control all the events that happen to you, but you can decide not to be reduced by them.“

Maya Angelou

DENÍK ZOUFALÉHO STUDENTA

Fanny Funková

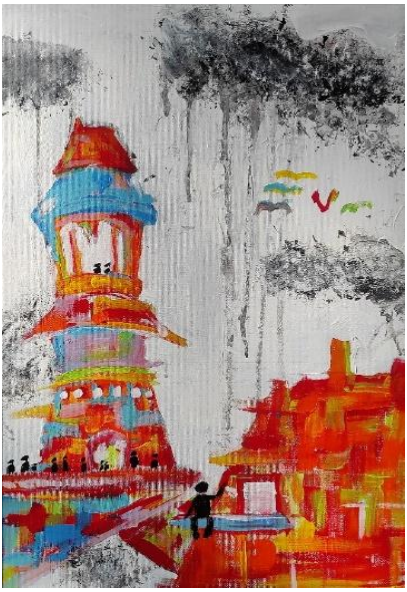
Přestože teploty zůstávají rekordně vysoké, kapesníky se i tak staly povinnou výbavou. No a s každou rýmou přichází nové číslo časopisu, spolu s dalším útržkem mého deníku.

Velmi by mě zajímal váš názor na běh. Nemyslím za tramvají, myslím volnočasovou aktivitu. Já osobně mám běhy spojené s podzimem. Nejsem dobrá, ani vytrvalá běžkyně, nedívám se na tep (s největší pravděpodobností 190 bpm při klusu), ale spíše se kochám přírodou. Přesto, že podzim není mé oblíbené roční období, není nic nad podzimní krajinu. Zbožňuju hledání těch nejkrásněji zbarvených lístků po lese a vždy když se chci zase trochu přiblížit malé Fannynce, tak si jdu zaběhat s cílem pošlapat všechny křupavé listy a najít ten vůbec nejkřupavější.

Běh se poslední dobou dost popularizuje – kdo neběhá, jako by nežil. Zdá se mi to přehnané, konečně ale trend, který je alespoň zdraví prospěšný. Ještě pár let zpátky jsem běh nenáviděla a vyhýbala se mu, neviděla jsem v něm nic naplňujícího. Jo, někdo to dělá pro fyzičku, pozornost, někdo chce být prostě co nejrychlejší, jiní by bez pročištění hlavy zešíleli, já – já se ráda kochám, a tak jsem začala běhat taky, ale výhradně na podzim. Ať už se k tomuto sezónnímu směru běžců přidáte, nebo ne, tak nezapomeňte pošlapat všechny suché listy kolem kterých projdete a vytvořit si vlastní kolekci listů různých barev.

Když už jsme u krásných barev. Od té doby, co jsem na této škole, jsem si oblíbila, spíš než neutrální, barvy výrazné. Moje skříň přešla z 90% černé, přes kupu hnědých a pastelových, k velké spoustě výrazných a veselých barev. Konkrétně jsem měla komplikovaný vztah ke žluté, podobně jako s během jsem si ale i k ní našla cestu, a teď je to jedna z mých oblíbenějších barev. Pořád bych si daleko radši vybrala zelený hrníček, ale žlutá je teď pro mne spíš něco jako symbol slunce, štěstí, energie a pozitivity. Myslím, že se tím ve mně něco zahojilo.

Ráda bych se o trochu barvy podělila i s vámi skrze umění, tady je jeden přenádherný výtvor, na který jsem narazila na jedné výstavě. Okamžitě si mě získal odstíny barev a jejich perfektními kombinacemi. Bohužel jsem nenašla, kdo byl tvůrcem.

Má přesladká kamarádka se se mnou nedávno podělila o to, jak se vypořádává se stresem skrz malůvky. Bylo to tehdy pro nás obě namáhavé období plné stresu, a tak jsme se jedna druhou snažily podpořit. Já rady však neposlechla, neviděla jsem v tom nic převratného. Že jsem se naprosto mýlila, mi došlo, až když mi o pár dní později poslala tento výtvor a já se v něm našla.

Nějaká moudra na konec, která sem dávám hlavně pro sebe: pijte vodu, následujte své vášně (ne jenom jednu) a moc nepřemýšlejte, budete tak šťastnější. No a my se uvidíme u dalšího nachlazení.

Opatrujte se,

Fanny!

